

ע"פ 47734/01/17 - דוד שרעבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

16 Mai 2017

ע"פ 47734-01 שרעבי נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט יעקב שפסר, סג"נ, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסטן

כב' השופטת דינה מרשק מרים

המערער דוד שרעבי

המערער

נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

המערער ובא כוחו עו"ד כפיר דור

ב"כ המשיבה עו"ד שלמה וין

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

1. המערער הורשע בבית משפט השלום לראשונה לציוון בת"פ 35099-07-15 בעבור חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז-1977, זאת בגין איורע מיום 19.2.13 בו בעקבות סכסוך על זכות השימוש בדרך תקף המערער את המטלון בכר שהיכה אותו באגרוף בפניו וכתוכאה מכך נגרם למטלון שבר באף. הרשותו של המערער הייתה בהכרעת דין מנומקת לאחר שמייעת ראיות בתייק.

2. העורר מופנה כנגד הכרעת הדין מיום 29.11.16 וכנגד חומרת העונש לפיו נגזרו על המערער 6 חודשים מאסר לRICTSI בעבודות שירות, 5 חודשים מאסר על תנאי ופיצוי בסך 7,500 ₪ למטלון.

3. תמצית טיעוני המערער באשר להכרעת הדין היא כי עובדות כתוב האישום לא הוכחו ולא היה מקום לאמץ את גרסת עדי התביעה כשאינם מתארים את עובדות כתוב האישום ושהתנהגתו אינה יכולה להחליף את העובדות המתוארות בה. כן טען המערער כי לא היה מקום להרשיע אותו בעבירות חבלה

חמורה מ شأنך באזהרה על עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין כשחבלה חמורה לא הייתה לטענתו חלק מחומר הריאות. לעניין זה טוען המערער כי בעבירות חבלה חמורה יש אלמנט מסכן חיים או בעל אפקט ארוך טוויה, עובדה שלא הוכחה, ובית המשפט אף לא צינה בהכרעת דין והגשת התביעה זו נועדה, אך טוען המערער אך כדי לעמוד בהנחיות היוזץ המשפטי לממשלה בדבר סד הזמינים הקבוע להגשת כתב אישום בעבירות עוון ופשע.

באשר לחומר הריאות מצין המערער כי כלל עדי התביעה לא ראו את האירוע אלא את המתلون תוקף את המערער ולא נמצא כל ראייה המלמדת על אגרוף מצידו.

המערער טוען כי מדובר במקרה חריג בו יש מקום להתרבות בנסיבותיו עובדה ומהימנות, זאת נוכח ביטוס הכרעת הדין על "השלל הישר", מצב המכuzzם את יתרונה של הערכת הדינית על פני ערכאת העreau.

באשר לעונש טוען המערער כי על רקע האמור לעיל והרשעתו בעבירה חמורה שלא הייתה חלק מחומר הריאות, הרי ש-6 חודשים עבודות שירות הינה עונשה חמורה ולא מידתית ויש להקל עימנו.

4. המשיבה עותרת לדחית העreau על שני חלקיו תוך שסומכת היא ידיה על נימוקי פסק דין של בית המשפט קמא. בדבריו הפנה ב"כ המשיבה לפסיקה רלוונטית לעניינו. טענתו היא כי החבלה חמורה אין חובה כי תהיה צמיתה ודין כי יכולה היא לפגוע בבריאות הנחבל או בנוחותו זאת בהתבסס בין היתר על ע"פ 4277/12.

לדבריו אין ספק שהשבר באף מהו חבלה חמורה.

5. אחר שעינו בהודעת העreau, בתיק בית המשפט קמא ושמענו את טיעוני הצדדים לא מצאנו מקום להתרבותינו.

6. הכרעת הדין המשטרעת על פני שישה עשר עמודים סוקרת בהרחבה ובפירוט רב את העדויות והראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, תוך ניתוחן ומצאת כי המסקנה היא שאכן הוכח מעל לכל ספק המיוחס למערער. לעניין זה מצין אף בית המשפט קמא במפורש כימצא את עדות המתلون אמונה ונתקמת בריאות נוספת שהוגשו לתיק וסתירות שנמצאו בין עדותם בבית המשפט להודעתו המשטרתית נובעות מהמצב בו היה נתון במהלך האירוע שאינם מאפשר לזכור את פרטי הפרטים (סעיף 46 להכרעת הדין).

מנגד מצא את עדות המערער מתממת ומתחמקת ואינה מתיחסת עם העובדות והנתונים שהוצעו. לעניין זה מפרט בית המשפט קמא את חוסר ההיגיון שבעדות המערער ואי התייחסותה עם ראיות אחרות. בית המשפט מפנה לגרסתו של המתalon עד כדי כך שנמנע מלשון ביבו.

באוטו לילה, לא הגיע למקום עבודתו והלך לבדוק רפואית רק למחמת היום ורק לאחר מכן ניגש למשתריה, גרסה שאינה מתיישבת עם טעنته שמייר להגיע למקום עבודתו ואולם נמלט מהמקום ולא הגיע לשם. המערער אף לא הציג אישורים ממוקם עבודתו ואף לא הביא עדות מטעמו של אותו אדם עימו היה בקשר לספר לו כי הותקף ולבקו שיםstor חלק נדרש במקום עבודתו (סעיף 49 להכרעת הדיון).

בית המשפט קבע כי המערער לא הצליח להסביר מדוע בחר לצאת מרכבו במקום לנעול את הדלתות ולהגיע את החלון, כיצד הצליח להכנס בחזרה לרכבו ולנסוע מהמקום כשכלאוורה על פי טעنته אופני המתلون חסומים אותו (דבר שהוא לכשעצמו כלל ונזכר לפני העדויות דוקא רכבו נמצא לפני האופניים ולא אחריהם). כן מצא בית המשפט קמא לקבוע כי עדות המערער לפיה הותקף אינה הגיונית ונסתירה על ידי יתר המעורבים באירוע והתעודה הרפואית שהגיש (ת/15) ואשר הייתה אמרה לתמוך בטעنته אינה מועילה לו ואינה מקבלת ביטוי במסמכים הרפואיים (סעיף 50 ו-53 להכרעת הדיון).

במכלול האמור מצא בית המשפט את התנהלות המערער לאורך האירוע ולאחריו כבלתי סבירה ושאינה מתיישבת עם הנתונים והעדויות, אינה נתמכת באף עדות שיכולה לשפוך אור על מצבו לאחר האירוע, אין בה הסבר מדוע בחר לגשת למשתריה רק למחמת בשעות אחר הצהרים עניין שאין מתיישב עם טעنته שהוא זה שהותקף ולענין זה מצין אף בית המשפט כי על פי המזכירים (ת/16) לא הועלו ניסיונות המשטרה לזמן את המערער לחקירה ואין להוציא מכלל אפשרות כי פניהו לקבלת טיפול רפואי לא הייתה אלא לצורך יצירת דוקומנטציה שלאחריה הגיע למשתריה להגיש תלונה.

בכל מקרה ונוכח העדויות בדבר ניסיונו ליצור קשר עם המתلون לסיום העניין העדיף בית המשפט את גרסת המתلون על זו של המערער והרשיעו במיחס לו.

בית המשפט קבע חד משמעית כי הרשעה מבוססת על כך שמצוין לנכון להעדיף שלא כל הסתייגות את עדותו של המתلون הנתמכת בחבלה שנגמרה לפני בדרך של שבר באף ובעדויות העדים אשר שלו ודווח את גרסת המערער לפיה הוא זה שהותקף, הן על ידי המתلون והן על ידם וזאת על פני גרסת המערער. גרסת המערער נמצאה בלתי אמינה וזאת מעבר לפרוכות וחוסר ההיגיון והסתירות העולות בה באשר להתנהגותו בזמן האירוע ולאחריו.

לא מצאנו ממש גם בטעنته של המערער לפיה לא היה מקום להרשייעו בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין שכן נחקר על תקיפה הגורמת חבלה (סעיף 380), וכן לא הוכח שבר באף מהו חבלה חמורה.

יש לציין שהמעערער נחקר על תקיפה הגורמת חבלה וועמת עם העובדות המבוססות את האשמה נגדו. יתרן יהיה מקום לטעنته לו היה נחקר על עובדות ואשמה שונות למגרי כגון עבירה רכוש או עבירה מס

ומועמד לדין בעבירות אלימות, ואולם בעניינו נחקר המערער על עבירות האלים של פיה תקף וגורם חבלה, שקו ההגנה שהוציא על ידו בעת חוקיותו המשפטית זהה לקו ההגנה שהציג במסגרת משפטו, הינו שלא תקף אלא הותקף ושהחבלה נוצרה כתוצאה מנפילת המתלוון על הקרקע כאשר לו עצמו אין חלק בנפילתו שנגמרה על פי דבריו על ידי גורם אחר (סעיף 4 לתשובתו לכתב האישום).

הנה כי כן העובדה שלא נחקר במשטרת קונקרטית על גرم חבלה חמורה אלא על תקיפה הגורמת לחבלה אינה רלוונטי ולא מצאנו כי נגרם לו נזק ראוי כלשהו או עיוז דין בשל אי ציון עובדה זו בחיקירתו במשטרת. במילים אחרות, עצם סיווג החבלה הינו עניין משפטי ולא היה רלוונטי לקו ההגנה ואף המערער בתשובתו לכתב האישום שבו הואשם כצורך בסעיף 333 לחוק לא נמצא לכפוף בעובדה זו.

כל האמור לעיל מגבש את המסקנה כי קו ההגנה של המערער היה כלליל נגד עצם גرم החבלה ובפועל לא נפגעה יכולתו להtagונן (לענין זה ראו למשל ע"פ 70784/06 סימון סופר נ' מדינת ישראל (7.7.08) וכן רע"פ 1030/05 ריקו ברקן נ' מדינת ישראל (מיום 05.3.2005)).

על כן לא עומדת לדעתנו למערער טענה זו.

8. מכל האמור לעיל דעתנו היא כי זו בלבד שהכרעת הדיון על כל מרכיביה מבוססת כראוי אלא שאין אף בפיגמים שצינו על ידי ב"כ המערער, ככל שקיים כאלה, כדי לפגום בה בצורה כלשהי בהיותם שליליים לעיקר.

זאת ועוד, כידוע ממשדבר בקביעות עובדיות טהורות המבוססות בין היתר על התרומות הערכאה הדינונית והאמון שמצוין בעדויות אלה ואחרות, הרי שהכללו הוא הימנעות ערכאות הערעור מהתערבות בנסיבות אלה אלא במקרה חריג שלא מצאנו כי מתקיים בעניינו.

9. באשר לעונש, לענין זה טعن המערער בשפה רפה ובצדק לא הרחיב בעניין. כידוע אין דרך של ערכאות הערעור להתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדינונית ולשים שיקול דעתה במקומה אלא במקרה של טעות בולטת או חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת. בעניינו לא זו בלבד שלא מצאנו כל שגגה בגין הדיון אלא אדרבא נוכח חומרת האירוע ופוטנציאלי הסיכון בו גזר בית המשפט קמא בנסיבות תוך שם לב למכלול שיקולי הקולא העומדים לזכות המערער - גילו, מצבו הבריאותי, חבלתו שלו במהלך האירוע והשיויו בהגשת כתב האישום. יזכיר כי המערער ניהל הליך הוכחות מלא ולא הביע כל חרטה על מעשיו אף בשלב שלאחר הכרעת הדיון. אמן אין בניהול ההוכחות כדי לשמש מרכיב מחמיר אבל וודאי שאין בו כדי לאפשר הקלה בעונש.

במכלול האמור לא מצאנו כי עניינו של המערער חורג מרמת הענישה המקובלת מצדיקה התערבות

ערכאת הערעור.

.10. הערעור נדחה איפוא על שני חלקיו.

המערער יתיצב לריצוי עבודות השירות בפני הממונה על עבודות שירות ביום 4.6.17 לא יותר מהשעה 08:00 לצורך הצבה וקליטה, כשבידו עותק פסק הדין ותעודת זהות.

.11. המזיכרות מתבקשת להעביר עותק פסק הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן והודע היום כ' אייר תשע"ז, 16/05/2017 במעמד הנוכחים.

דנה מרשק מרום, שופטת

יעקב שפסר, שופט, סג"נ, אב"ד זהבה בוסתן, שופטת